

Arrest

nr. 135 205 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 maart 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 maart 2014 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers. Deze beslissingen, die op 28 maart 2014 aan verzoekers ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking van 24 september 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekers richten op 9 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Waar verzoekers bij hun vraag tot horen tevens opmerkingen formuleren, merkt de Raad op dat – gelet op de vaststelling dat de vraag tot horen geen bijkomende memorie betreft – hiermee geen rekening mag worden gehouden. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 november 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij bevestigt dat de termijn van 6 maanden na afloop waarvan de verantwoordelijkheid voor de asielaanvraag overgaat op de Belgische autoriteiten is verstreken, doch wijst er daarbij op dat haar asielaanvraag nog steeds niet is overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat maakt dat zij nog een belang kan doen gelden bij haar beroep. De voorzitter wijst erop dat de modaliteiten van de behandeling van de asielaanvraag thans niet ter discussie staan en dat er geen betwisting is over de vaststelling dat de Belgische autoriteiten hiervoor verantwoordelijk zijn. De verzoekende partij stelt te volharden in haar belang bij het nastreven van de vernietiging van de bestreden beslissing, minstens in de mate dat deze ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, aangezien het bestaan van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten later aanleiding zou kunnen geven tot het opleggen van een inreisverbod.”*

2.5. Verzoekers menen alsnog over het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep te beschikken, gelet op de vaststelling dat de asielaanvragen nog niet werden overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waardoor nog steeds onzekerheid bestaat omtrent de verdere behandeling van verzoekers' asielaanvragen. De Raad kan evenwel niet inzien op welke wijze verzoekers hieraan een belang zouden kunnen ontleenen. Verzoekers betwisten niet dat de termijn van zes maanden na afloop waarvan de verantwoordelijkheid voor hun asielaanvragen overgaat op de Belgische asielinstanties is verstreken. Evenmin geven zij aan zich in de situatie te bevinden waarbinnen – overeenkomstig artikel 19.4 van de Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: verordening 343/2003/EG) – de overdrachtstermijn kan worden verlengd tot maximaal één jaar, in geval van detentie, of tot achttien maanden, in geval van onderduiking. Integendeel geven verzoekers zelf aan *“niet vluchtend”* te zijn. De verordening 343/2003/EG voorziet niet in andere mogelijke gronden om over te gaan tot de verlenging van het overnameverzoek, zodat – ongeacht de verschillende mogelijkheden voor de Belgische asielinstanties in de behandeling van verzoekers' asielaanvraag – het niet mogelijk is voor de Belgische autoriteiten om

verzoekers alsnog over te dragen aan Italië. Gelet op deze vaststellingen hebben verzoekers geen belang meer bij de beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoekers geven verder aan minstens nog een belang bij het beroep tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten te ontleen aan de mogelijkheid van verweerder om, in navolging van de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, later over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod. Uit de bewoordingen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (*“bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten [...] en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse instanties”*), blijkt dat de thans bestreden bevelen werden afgeleverd omwille van de weigering van verblijf. Deze weigering van verblijf steunt op haar beurt op de vaststelling dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor verzoekers' asielaanvragen, waarvan – zoals hierboven werd uiteengezet – reeds werd vastgesteld dat deze verantwoordelijkheid niet langer bestaat omwille van het laten verstrijken van de overdrachtstermijn door de Belgische autoriteiten. Het motief van de beslissingen tot weigering van het verblijf is derhalve niet langer dienstig, waardoor evenmin de bevelen om het grondgebied te verlaten – die werden gegeven ten gevolge van de weigeringsbeslissing van het verblijf – nog dienstig zijn. Daarenboven herhaalt de Raad – zoals tevens in de beschikking werd gesteld – dat het verstrijken van de overdrachtstermijn impliceert dat de Belgische asielinstanties verantwoordelijk worden voor verzoekers' asielaanvragen. Van zodra de asielaanvragen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hangende zijn, zullen verzoekers in het kader hiervan in het bezit worden gesteld van een attest van immatriculatie, waardoor de in casu bestreden bevelen minstens als impliciet ingetrokken dienen te zullen worden beschouwd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zal daarenboven vervolgens – afhankelijk van de concrete elementen van de zaak – verzoekers' asielaanvragen afsluiten met een niet-inoverwegingname of een behandeling ten gronde en hierbij ofwel de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toekennen ofwel deze weigeren. In de veronderstelling dat verzoekers de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus krijgen, zijn zij gerechtigd in België te verblijven en dienen zij derhalve geen uitvoering te geven aan de thans bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Indien de asielaanvraag wordt afgewezen – zij het door middel van een niet-overwegingname, zij het door middel van een afwijzing ten gronde – en de illegale verblijfsituatie van verzoekers wordt vastgesteld, heeft de wetgever voorzien in een specifieke procedure waarbij verweerder op grond van artikel 52/3, §1, van de Vreemdelingenwet, dat een gebonden bevoegdheid inhoudt, een nieuw bevel (bijlage 13quinquies) dient af te geven. Gelet op bovenstaande kan verweerder de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet aangrijpen als grondslag voor een herhaald bevel, indien verzoekers – die menen geen uitvoering te kunnen geven aan de thans bestreden bevelen omwille van hun asielrelaas – hun asielaanvragen voortzetten bij de Belgische asielinstanties.

Gelet op bovenstaande, maken verzoekers niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Derhalve brengen zij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking, namelijk dat verzoekers het wettelijk vereiste belang bij hun beroep ontberen, blijft daardoor overeind.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan omtrent de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA